

[Christensen (Høng).]

Bemærkninger —, men det er det ikke. Jeg ser nok, at man i det høje Landsting har henvist til Fuldmægtigloven og ment, at Dommerkortorerne paa en let Maade kunde bringe disse Sager i Orden, men jeg skal desangaaende gøre den Bemærkning, at de private Sager, som i Henhold til Fuldmægtigloven er henvist til Dommerkortorerne til Behandling, er netop de rene og klare Tilfælde, men de Tilfælde, det her drejer sig om, vil meget ofte være af en indviklet og vanskelig Art. Det første, der skal til, er jo, at den hæftende Ejendoms Ejer skal underskrive en Deklaration, og selv om en saadan Ejer nok respekterer en hævdvunden Ret, tør man ikke altid være sikker paa, at han vil være villig til, naar man kommer og beder ham om en skriftlig Erklæring, der betyder en Indskrænkning i hans Ejendomsret, at afgive en saadan. Derfor er den, der begærer den, mange Gange daarligt stillet, han nødes til at sagsøge vedkommende, og at det vil være forbundet med ikke ringe Bekostning, er jo en Sag, som vi alle sammen er klar over. Men har man saa opnaaet Ejerens Tilladelse, skal man ogsaa have alle de forskellige Prioritetshaveres Samtykke, da disse Rettigheder jo som Regel er meget ældre end Prioriteterne. Her kan man ogsaa møde Vanskeligheder, og det koster Penge alt sammen, og der er jo ogsaa betinget et særligt Gebyr for hver tinglyst Paategning paa en Panteobligation, saa det vil ikke koste saa lidt, hvis der er mange Prioritetshavere — og det kan der være.

Jeg skal tillade mig at give et Eksempel paa, hvor vanskelig en saadan Sag kan være. Lad os tænke os, at det drejer sig om en Mosevej, hvilket Tilfælde tidt forekommer, hvor Vejen maaske gaar over en 10—15 andre Ejendomes Parceller. Hvis en Mand nødvendigvis skal bruge denne Vej, skal han have Retten dertil tinglyst, og saa skal han først erhverve de 10—15 Lodsejeres Samtykke dertil, og naar det er gjort, skal han erhverve sig Samtykke fra samtlige Prioritetshavere i disse 10—15 Ejendomme. Det kan godt tænkes, at der er en 3—4 Prioriteter i hver Ejendom, saa det vil maaske medføre, at Manden skal erhverve sig Samtykke fra 10—15 Ejere og fra 30—60 Panthavere, og naar han saa skal betale et lille Gebyr for hver, vil Tinglysningen af en saadan ret ubetydelig Servitutrettighed, som dog kan være af overordentlig Vigtighed for Manden selv, komme til at koste ham flere Hundrede Kroner foruden de Vanskelig-

heder, han kan faa, hvis han skal føre Proces med nogle af de paagældende.

Nu er jeg klar over, at man i denne Omgang ikke kan naa videre, end man er kommet, og jeg er, som sagt, ogsaa glad for Lovforslaget, som det foreligger. Jeg havde dog ikke haft noget imod, om man havde faaet en Frist paa 10 Aar i Stedet for 5 Aar. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Justitsminister, om han i disse 5 Aar vil tage dette Spørgsmaal op til ny Overvejelse, og jeg kunde da tænke mig, at man i god Tid før Femaaarsfristens Udløb kunde faa et nyt Forslag frem, og jeg vil da gerne henstille til den højtærede Justitsminister, at dette Forslag fik det Indhold, at man frafaldt Kravet om Tinglysning af de gamle Servitutter. Hvis Ministeren ikke mener at kunne gaa saa vidt, vil jeg henstille til Ministeren at overveje, om der ikke kunde ske visse Lempelser med Hensyn til de særlig vanskelige Servitutter, og navnlig vil jeg henstille til den højtærede Minister at overveje, om det ikke var muligt, at man i disse Tilfælde kunde frafalde Kravet om Gebyr for Tinglysning af Paategningerne eller i hvert Tilfælde nedsætte det til en ren Ubetydelighed.

C. J. F. Sven: Visse af de Udtalelser, den ærede sidste Taler fremsatte, kan jeg slutte mig til. Jeg vilde ogsaa finde det rimeligt, at det af den højtærede Justitsminister blev overvejet, om man ikke kunde finde en noget lettere Fremgangsmaade til at fremskaffe Dokumentation for, at disse gamle Rettigheder virkelig forelaa, saaledes at man sparede en hel Del af de Omkostninger, der kunde blive Tale om. Den ærede foregaaende Taler nævnte et Eksempel, hvor Udgifterne vilde løbe op til 200—300 Kr. Jeg er blevet præsenteret for nogle Tilfælde, hvor det for en enkelt Ejer vilde løbe op til 6 000—7 000 Kr., fordi der var saa mange gamle utinglyste Rettigheder og saa mange forskellige Parceller, de hvilede paa.

Derimod kan jeg ikke slutte mig til den ærede sidste Taler, naar han vilde gaa saa vidt helt at frafalde Tinglysningslovens Bestemmelse om, at disse tidligere eksisterende gamle Rettigheder skal tinglyses. Det vilde bryde hele Princippet i Loven, og hvis man tænker sig, at man kun vilde kræve det for nyerhvervede Rettigheder af tilsvarende Art, saa vilde man blive ved at køre rundt med to Sæt Regler, og det kan man ikke have. Og der er yderligere det at sige, at netop her, hvor det kan dreje sig om Rettigheder, hvis Oprindelse ligger 100 à 200 Aar